

Skupina Zrní ráda vystupuje na netradičních místech. Pro letošní jaro se rozhodla pokračovat v konceptu turné Černá hodinka a půl – tedy hrát fanouškům potmě, jen při svíčkách. „Plánujeme teď koncert v jeskyni, v kostelech, v divadlech nebo koncerty na místech spojených s Václavem Havlem, abychom jimi oslavili třicet let od sametové revoluce,“ poodhaluje další plány zpěvák Honza Unger.

ZASTUPOVÁN OSA OD 2010. V DATABÁZI MÁ
REGISTROVÁNO 106 HUDEBNÍCH DĚL.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK

Také na letošní jaro jste připravili několik koncertů série Černá hodinka a půl. Jaké to je, hrát téměř ve tmě, při svíčkách?

Svíčky a tma jsou jenom jedním z rozměrů tohoto hraní. Důležité je taky to, že hrajeme bez samplů, bez metronomu, bez elektroniky, takže v jiných aranžích, jednodušších, je to víc táborák. Stejně jako absence světel i absence elektroniky způsobuje, že je to víc o nás, jsme v tom víc obnažení. Dále je důležité, že koncerty mají omezenou kapacitu, takže jsou intimní. Hrajeme jen s minimálním nebo žádným pódiem, abychom byli lidem blíž. Ale hlavně vystupujeme na místech, která se nám líbí, jsou něčím jedinečná, pěkná. Často jde o taková, kde se nehrává běžně. To je naše hlavní myšlenka pro tento projekt: aby byl celý večer pro nás i pro toho, kdo na nás přijde, komplexním zážitkem. Místo, setkání, hudba.

Kde tato netradiční místa objevujete?

Často nám něco doporučí naši fanoušci, jindy na takové místo narazíme někde na výletě. Někdy nás inspirují i jiní muzikanti, kteří hledají něco podobného jako my.

Šero často pomáhá člověku více se ponořit do svých nejniternějších pocitů, protože se oprostí od vlivů okolí. Děje se to i u vás při hraní?

**Už jsme hráli
z obýváku,
z mola u řeky,
z pastviny
při západu.
V tom chceme
pokračovat.**

mí

Ano, to je pravda. Mozek se víc soustřeďuje na zvuk, když zmizí obraz. Zároveň ale světla umí zážitek umocnit. Když jsou udělaná dobře a v pravou chvíli podpoří hudební děj, způsobí silnější vjem. Takže těžko říct, co je niternější. „Ujet“ si člověk může na čemkoli. Nám se na takových koncertech nejvíc líbí, jak jsou nám fanoušci blízko – jako na rodinné sešlosti. Dále to, že jsou na pěkném místě, na takovém, které celkové vyznění koncertu posouvá někam dál.

Máte do budoucna vymyšlený nějaký další netradiční koncept turné?

Přemýšlíme o tom, jak to sobě i lidem udělat zajímavé. Festivity a klubové koncerty jsou základ a baví nás, ale k tomu chceme něco navíc, něčím naše hraní posunout. Děláme jednou za čtvrt roku streamované koncerty bez fanoušků. Jsme na nich sami, jen tak si hrajeme a lidé to s námi sdílejí tam, kde zrovna jsou. Už jsme hráli z obýváku, z mola u řeky, z pastviny při západu. V tom chceme pokračovat. Plánujeme teď koncert v jeskyni, v kostelech, v divadlech nebo koncerty na místech spojených s Václavem Havlem, abychom jimi oslavili třicet let od sametové revoluce.

Loni jste vydali EP Spící. Řekli byste o něm, že se jedná o protipól předchozí řadové desky Jiskřící?

Něčím asi ano, něčím se doplňují, něčím na sebe přirozeně navazují. Záleží na tom, na jaký rozměr se člověk zaměří. Každopádně spolu nahrávky souvisejí, tvoří tematický celek a pro nás jsou spojeny atmosférou Madridu, kde obě vznikaly.

Na albu Jiskřící jste fanoušky překvapili zapojením elektroniky. Máte už tušení, co bude charakteristické pro chystanou novou desku, kterou jste ohlásili na letošní rok?

Máme už rozpracovaných asi dvacet písniček a máme z nich hodně dobrý pocit. Shodujeme se, že zažíváme podobně tvůrčí období jako před albem Soundtrack ke konci světa z roku 2012. Jde nám to lehce a bavíme se u toho.

Jsme, myslím, zase víc otevření jakýmkoli vlivům. A to je vzrušující. Jak bude deska nakonec znít, ale ještě netušíme. To se ještě může hodně vyvinout. Je tam hodně písniček hybných, krátkých, radostných, já tam vnímám vliv africké muziky. Točit budeme zase s Jonatánem Pastirčákem a Ondrou Ježkem, se kterými jsme dělali Jiskřící i Spící. Nahráváme v říjnu ve studiu na severu Anglie a dost se na to těšíme.

Vydali jste také zpěvník se svými písněmi, dokonce vlastnoručně ilustrovaný. Jak se tento nápad zrodil?

Už jsme to potřebovali sesumírovat. Zapsat si ty písničky do not. Zároveň už si fanoušci v hojném množství o zpěvník říkali, a tak se toho ujal náš kytarista Jukla se svojí ženou Marií. On sepsal noty a ona zpěvník ilustrovala. Je to pěkná knížka.

Teprve loni jste po šesti letech natočili videoklip k písni Hýkal z alba Soundtrack ke konci světa. Co vás přimělo k tomu, abyste vizuálně zpracovali starší píseň?

Je to jeden z našich „hitů“, jedna z písniček, které mezi lidmi nejvíce rezonují. Aspoň to tak vypadá. A nám přišlo jako škoda, že nemá klip. A tak jsme ho svěřili do rukou našemu kamarádovi Tomáši Bláhovi, který s námi od Jiskřícího alba spolupracuje. Myslím, že se mu hodně povedl.

Uvažujete o dotočení videoklipu ještě k některé ze starších skladeb?

Momentálně ne. Je to otevřené. Prioritou jsou ale přirozeně novější písničky, takže další klip bude určitě k jedné ze skladeb z připravovaného alba.

Patříte mezi kapely, které kromě klubových a festivalových pódii často vystupovaly i na ulici. Stiháte se buskingu věnovat ještě dnes?

Teď už ne, ale například ještě předloni jsme před každým naším klubovým koncertem zahráli také na náměstí daného města pár písniček, jako v našich začátcích. Tím jsme slavili patnáct let společného hraní. Myslím ale, že nás to ještě určitě čeká. ☒